

[Udenrigsministeren.]

om at dele den nationale suverænitet i det omfang, hvori det er nødvendigt for at nå til en effektiv international kontrol med atomkraften. I resolutionsforslaget opfordredes endvidere de 5 faste medlemmer af sikkerhedsrådet til i stedse stigende grad at udvide deres samarbejde og til at vise mådehold i anvendelsen af vetoet for derved at gøre sikkerhedsrådet til et mere effektivt instrument til fredens opretholdelse. Denne resolution, der den 1. december 1949 blev vedtaget af et overvældende flertal af De Forenede Nationers medlemmer, 53 af de ialt 59 medlemmer, udtrykker klart de grundlæggende principper, som den danske regering kan slutte sig til. Hvis denne resolution tages til følge, vil vi være nået et langt skridt hen ad vejen mod sikring af varig fred og trykthed i verden.

Jeg må fraråde medlemmerne af det høje ting at stemme for det af det kommunistiske parti fremsatte forslag. Det vil ikke kunne gavne fredens sag, men kun skade bestræbelserne for at virkeliggøre de principper, som det tilsyneladende vil støtte.

Enhver, også enhver dansk kommunist, ved, at Danmark til enhver tid har støttet alle virkelige bestræbelser for at sikre freden, og ingen kan være i tvivl om, at det vil Danmark vedblive at gøre, så længe landet ledes af en demokratisk regering.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg skal afstå fra at komme særligt ind på den højtærede udenrigsministers slutningsbemærkninger om, at den siddende regering bestræber sig for at støtte fredens sag. Det kunne være fristende, men jeg skal nøjes med at sige, at det har man i hvert fald ikke gjort ved at tilslutte sig Atlantpagten eller ved at gennemføre den oprustning, man gennemfører herhjemme, eller ved at stemme, som man i mangfoldige tilfælde har gjort i De Forenede Nationer. Udenrigsministeren modsagde for så vidt også sin egen påstand derigennem, at han praktisk talt i samme åndedræt opfordrede tinget til ikke at vedtage det af mit parti stillede forslag til beslutning.

Iøvrigt finder jeg det meget nyttigt, at den højtærede udenrigsminister på den måde gav en, han sagde selv, udførlig, men efter min mening ret kortfattet, summarisk oversigt over, hvad der er sket i De Forenede Nationer, og hvilken stilling Danmark har taget, ganske vist med visse udeladelser og med visse skildringer, som jeg ikke kan anerkende rigtigheden af. Men jeg

finder det i øvrigt meget rimeligt, at udenrigsministeren benyttede den lejlighed, der her bød sig, til at komme med en sådan beretning. Derimod finder jeg det noget urimeligt, at en parlamentarisk udenrigsminister, der i sin afsluttende sætning roser sig af at være medlem af en meget demokratisk regering, giver sig til at polemisere imod noget, som ikke er sagt til begrundelse af dette forslag, og mod noget, som han selv formener kan være begrundelsen, men som han absolut ikke behøvede at beslaglægge tingets tid til at tale om.

Jeg har nogle ord at sige om udenrigsministerens redegørelse, også fordi jeg, når jeg kommer ind herpå, får lejlighed til yderligere at begrunde, hvorfor jeg anser det for nødvendigt, at folketinget vedtager det af os fremsatte forslag til beslutning, hvorfor jeg anser det for nødvendigt, at regeringen tager det i forslaget omtalte initiativ.

Jeg må først komme med en bemærkning, som ikke direkte vedrører begivenhederne i De Forenede Nationer med hensyn til eventuelt forbud mod atomvåbnet og atomkontrol, nedrustning o. lign., men som jeg må fremsætte på grund af en enkelt sætning i udenrigsministerens tale. Udenrigsministeren talte i en indskudt sætning om, at der eksisterer en nationalistisk regering i Kina. Må jeg tillade mig at spørge, om det er sådan, at Danmark har anerkendt og anerkender to regeringer i eet land, eller anerkender Danmark een regering i eet land? Såvidt jeg er informeret, kender Danmark officielt kun een regering i Kina, den, som er anerkendt ved beslutning af den danske regering, og med hvem man forhandler om udveksling af gesandter. På denne baggrund må jeg virkelig spørge den højtærede udenrigsminister: Hvad er det for en nationalistisk regering, udenrigsministeren her talte om, og som han altså øjensynligt anerkender fra folketingets talerstol?

Derpå til redegørelsen iøvrigt. I mange henseender var den rigtig, men i mange henseender gik den med harefoot hen over begivenhederne, hen over afstemningerne og hen over Danmarks stillingtagen, og i visse henseender var den — jeg beklager at måtte sige det, men jeg kan ikke komme uden om at sige sandheden — urigtig. Udenrigsministeren fortalte om mødet i De Forenede Nationer i Paris i efteråret 1948, at Sovjetunionen mødte frem med to forslag, som skulle træde i kraft samtidig; det drejede sig bl. a. om ødelæggelse af atombomben og kontrol med atomkraften, men, sagde uden-